

като изъ едни уста, по вситы българскы епархii, противу еднѣ неправдѣ, днесъ и отъ съперницыты наши мало или много исповѣдуемъ, бѣхъ зели во вниманіе така законно и така благочестиво представляемая тогда наши жалованія; ако послѣ, патріаршеското ужъ снисхожденіе, за коѣто ся говори на дълго въ патріаршеското окружно писмо, бѣ по согласно и съ правдѣтъ и съ самыты дѣла; ако, слѣдъ като мы исчерпихмы, отъ нашъ странъ, вситы возможны средства за сгодное нѣкое спокоженіе, окружающыи Патріарха бы отговорили по Евангелски и по правдолюбиво на добрыты наши намѣренія, които ся праведно оцѣнихъ отъ правосѣдны мѣжѣ и по между самага греческаго народа; ако, вмѣстѣ географическы граници, кои, види ся, занимаватъ особенно духовыты въ Патріаршіѣтъ, нашій въпросъ ся разглеждаше самъ по себе и въ своѣхъ нагъ дѣйствительность, мы же, предлагающы друга вмѣстѣ другихъ, удаляхмы така съ упорствѣ всякое законное и праведное соразисканіе подъ самыты погледи політическаго началства; ако, като има право да не приема ничто-либо во ХРИСТЪ и въ ДОГМЪ различіе племенъ и народовъ, Патріархътъ исповѣдуваше, съ *неплеменно духъ*, какъ, по-неже той земный и привременный міръ существува воистинѣ мірски и вещественно, безусловното подчиненіе едного народа кому-либо церковному началству, имѣющему владѣтельная преимущества, не токмо е неправедно, но и противно самому духу Евангелія, проповѣдующаго законное равенство, и явственно наказующаго притязанія за *преждедѣлія*; тогда, може быти, но само тогда, могло бы истолковати ся и оправдати ся, нѣкакъ и по части, безпокойствіе духа показующее обхожденіе патріарха отъ времѣя изданія Императорскаго фермана. Нынѣ же, по нещастію, то не е было така; отъ другъ странъ, неопредѣленото нашего въпроса продълженіе ставаше невозможно